

Nr. 6. BEREIKBAARHEID EN VAKBEKWAAMHEID. SCHORSING.

Ondanks het nemen van maatregelen, is eiser er niet in geslaagd onbereikbaarheid te voorkomen. Daarover en over eisers vakbekwaamheid bestaan dusdanige twijfels dat, in afwachting van bodemprocedure, schorsing moet worden gehandhaafd.

Scheidsgerecht voor het Nederlandse Ziekenhuiswezen (mr. C.J. van Zeben, voorzitter, met bijstand van mr. M. Bitter, griffier)

13 maart 1997

Bindend advies in kort geding (97/09 kg) in de zaak van :

A,
wonende te X,
eiser,
gemachtigde: mr. W.H.B.M. Litjens,

tegen:

de Stichting B,
gevestigd te X,
gedaagde,
gemachtigde: mr. Th.F.M. Pothof.

1. De procesgang

1.1. Eiser heeft het Scheidsgerecht bij memorie van eis in kort geding verzocht te bepalen dat gedaagde gehouden is onmiddellijk na de uitspraak van het bindend advies de schorsing van eiser op te heffen en gedaagde te veroordelen in de kosten van het geding.

1.2. De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden op 3 maart 1997 te Utrecht. Daarbij waren tegenwoordig eiser en zijn gemachtigde en van de zijde van gedaagde de heer C, lid van de Raad van Bestuur, en mevrouw D, clustermanager zorg 1, alsmede de gemachtigde en zijn kantoorgenoot mr. I.P.C. Sindram. Beide partijen hebben hun standpunt nader toegelicht.

1.3. Namens gedaagde heeft de gemachtigde bij de mondelinge behandeling geconcludeerd tot afwijzing van de vorderingen, omdat de opgelegde maatregel rechtmatig en geboden is.

2. Samenvatting van het geschil

2.1. Eiser is sedert 1981 als anesthesioloog werkzaam bij (een rechtsvoorgangster) van gedaagde. Laatstelijk is tussen partijen op 23 december 1987 een toelatingsovereenkomst gesloten.

2.2. Bij brief van 6 februari 1997 heeft gedaagde eiser met onmiddellijke ingang geschorst op grond van gewichtige redenen van zodanig klemmende aard, dat van gedaagde in redelijkheid niet kan worden gevergd eiser zijn werkzaamheden te laten voortzetten. Als gewichtige redenen worden in de brief de slechte bereikbaarheid en de in diverse geledingen geuite twijfel omtrent de vakbekwaamheid van eiser genoemd.

2.3. Standpunt eiser:

Eiser erkent dat hij op 28 april 1995 en op 16 januari 1996 korte tijd onbereikbaar is geweest, doch betwist dat dit ook op 5 februari 1997 het geval zou zijn geweest. Op de beide eerstgenoemde dagen waren andere anesthesisten bereikbaar.

Geheel ten onrechte meent gedaagde de vakbekwaamheid van eiser aan de orde te moeten stellen. Na een visitatie door de Nederlandse Vereniging voor Anesthesiologie en een rapport van de Inspectie voor de

Gezondheidszorg, heeft begin mei 1996 een bespreking tussen partijen en hun raadslieden plaatsgevonden. Toen is afgesproken dat eiser een simulatieprogramma van de Universiteit van Leiden, welke een dagdeel in beslag neemt, zal volgen en dat aan de hand daarvan zal worden bepaald of en zo ja welke bijscholing eiser nog zal volgen. Op 7 juni 1996 heeft eiser een Skills Lab sessie met goed gevolg afgelegd.

De gemachtigde van eiser heeft vervolgens herhaaldelijk aan de gemachtigde van gedaagde om een schriftelijke verklaring gevraagd dat eiser voldoende bekwaam- en vaardigheden bezit om zijn praktijk als anesthesioloog te kunnen uitoefenen. Gedaagde blijft echter weigerachtig eiser te rehabiliteren.

Eiser betwist dat hij verwijtbaar in verzuim is met betrekking tot zijn bereikbaarheid in het kader van de achterwacht en voorts dat zijn functioneren op enigerlei wijze te wensen overlaat. Voorzover eiser enig verwijt zou treffen, dan nog vormt een en ander geen gewichtige reden tot schorsing als bedoeld in artikel 21, lid 2 van de toelatingsovereenkomst.

2.4. Standpunt gedaagde:

Gedaagde heeft erop gewezen dat er zowel bij de herhaalde onbereikbaarheid van eiser als bij de bezwaren tegen zijn vakbekwaamheid gevaar kan zijn voor individuele patiënten die hulp zoeken in mogelijk levensbedreigende situaties. Het moge zo zijn dat de onbereikbaarheid soms is opgevangen door ingrijpen van anderen en dat er geen dodelijke slachtoffers te betreuren zijn geweest, dit neemt niet weg dat de onbereikbaarheid tijdens telefonische achterwacht onaanvaardbaar is.

In het rapport van de regionale Inspectie voor de Gezondheidszorg van november 1995 wordt aangegeven dat er ernstige problemen bestaan betreffende het functioneren van eiser. De Inspectie adviseert de Raad van Bestuur maatregelen te nemen om de kwaliteit van de anesthesiologische zorg te waarborgen. Ook het rapport van mevrouw D, clustermanager zorg 1, van 14 februari 1997 geeft de bezwaren van het ziekenhuis goed weer. Voorts klagen de anesthesie-assistenten over een gebrek aan leidinggeven van eiser.

De visitatiecommissie van de Nederlandse Vereniging voor Anesthesiologie heeft op 23 mei 1995 vastgesteld dat, hoewel het geen primaire taak voor de commissie is om individuele capaciteiten te beoordelen, de commissie voldoende aanwijzingen heeft om te veronderstellen dat eiser niet voldoet aan alle eisen die heden ten dage aan een anesthesioloog worden gesteld. Zij geeft eiser dan ook in overweging om bijscholing te volgen.

Op 6 mei 1996 heeft de maatschap anesthesiologie aan de Raad van Bestuur meegedeeld, dat in goed overleg is besloten dat eiser in de tijd tot hij weer geacht wordt te functioneren als een modern anesthesioloog geen anesthesie zal geven bij grote ingrepen indien hij alleen gepland is op een locatie. Bij grote operaties en trauma's zal hij contact opnemen met zijn achterdienst.

Na veel discussie is overeengekomen dat eiser bij het 'Skills Lab' een beoordeling zal volgen. De Raad van Bestuur meende dat Lab in staat was zich een oordeel te vormen over de capaciteiten van eiser, doch werd argwanend toen dat Lab een drieregelige verklaring afgaf waaruit bleek dat eiser op 7 juni 1996 een Skills Lab sessie in alle opzichten met goed gevolg had afgelegd. Om opheldering gevraagd schreef het Lab op 26 augustus 1996 dat eiser een oefensessie had meegemaakt en dat het zeker niet om evaluatie van eiser ging.

De Raad van Bestuur stond toen voor een dilemma. Enerzijds was zij akkoord gegaan met een 'beoordeling' door het 'Skills Lab' en anderzijds bleek uit nadere informatie dat deze 'beoordeling' niet gezien kon worden als een door de visitatiecommissie gewenste beoordelingsstage. De Raad van Bestuur voelde derhalve niets voor een rehabilitatie van eiser.

De Raad van Bestuur heeft het stafbestuur op 6 februari gehoord omtrent het voornemen om eiser te schorsen. Ook heeft zij eiser op die dag gehoord. Het verweer van eiser was geen reden op de schorsing terug te komen en vervolgens is hem de schorsingsbrief overhandigd.

3. Bevoegdheid van het Scheidsgerecht

De bevoegdheid van de voorzitter van het Scheidsgerecht om over de schorsing een bindend advies in kort geding vast te stellen berust op artikel 21 van de toelatingsovereenkomst en wordt door partijen erkend.

4. Beoordeling van het geschil

4.1. Wat de bereikbaarheid betreft is de Voorzitter gebleken dat eiser ook reeds vóór 1995 een aantal malen onbereikbaar is geweest. Naar aanleiding van de onbereikbaarheid op 28 april 1995 heeft eiser bij brieven van 2 mei 1995 aan de voorzitter van de Raad van Bestuur en de maatschap van gynaecologen weliswaar geschreven dat er maatregelen worden genomen om de onbereikbaarheid te voorkomen, maar dit heeft niet kunnen verhinderen dat zich sedertdien wederom problemen hebben voorgedaan. Daartoe behoren ook twee gebeurtenissen in augustus en november 1996 waarbij eiser volgens gedaagde te laat aanwezig was. Eiser heeft dat laatste weliswaar ter zitting ontkend, maar voor die ontkenning geen afdoende motivering kunnen geven.

De vakbekwaamheid van eiser is, zoals hierboven onder 2.4 bleek, aan de orde geweest in rapporten van de Inspectie voor de Volksgezondheid en de visitatiecommissie van de Nederlandse vereniging voor Anesthesiologie. Eiser heeft er terecht op gewezen dat in het rapport van de Inspectie zijn naam niet wordt genoemd, maar met gedaagde zijn wij van oordeel dat kennelijk op eiser wordt gedoeld. Eiser is er in elk geval niet in geslaagd aannemelijk te maken dat de zorg, die de Inspectie uitspreekt over het verminderd functioneren van een lid van de anesthesiemaatschap, op een ander lid van de maatschap betrekking heeft. Door dat verminderd functioneren bestaan – aldus de Inspectie – grote risico's 'vooral bij grote en op zich risicovolle ingrepen. De kans lijkt aanzienlijk dat hierdoor tijdens de diensten en ook overdag, gezien het meerlocatiemodel, calamiteiten kunnen voorkomen.'

Naar ons oordeel kan niet met vrucht worden gesteld dat uit de enkele verklaring van het Skills Lab, dat eiser aldaar een op 7 juni 1996 gehouden sessie in alle opzichten met goed gevolg heeft afgelegd, blijkt dat eiser voldoende bekwaam- en vaardigheden bezit om zijn praktijk als anesthesioloog te kunnen uitoefenen. Uit de brief van 26 augustus 1996 van de Coördinator van het Skills Lab blijkt dat het hier slechts ging 'om een oefening en zeker niet om evaluatie van de heer A'.

Gelet op een en ander zijn wij van oordeel dat er op dit ogenblik omtrent de bereikbaarheid en de vakbekwaamheid van eiser dusdanige twijfels bestaan dat, in afwachting van de binnenkort door het Scheidsrecht te behandelen bodemprocedure, de door gedaagde uitgesproken schorsing dient te worden gehandhaafd.

4.2. Gedaagde heeft terecht gesteld dat de Raad van Bestuur het stafbestuur over het voornemen om eiser te schorsen in een extra vergadering heeft gehoord. Uit het verslag van die vergadering blijkt echter ook dat zowel de Raad van Bestuur als het stafbestuur de schorsing betreuren, maar van oordeel zijn dat het toelatingscontract geen andere maatregelen dan schorsing en beëindiging van het contract kent.

Gelet op het vorenstaande hebben wij ter zitting aan de vertegenwoordiger van de Raad van Bestuur de vraag voorgelegd of wellicht de mogelijkheid aanwezig zou zijn dat eiser – zoals hij ook zelf op 6 februari 1997 in het gesprek tussen hem en de Raad van Bestuur heeft verzocht –, tot aan de uitspraak in de bodemprocedure in het ziekenhuis werkzaam zou kunnen blijven op het gebied van de pijnbestrijding. De vertegenwoordiger van de Raad van Bestuur stond daar niet afwijzend tegenover, maar deelde mede dat met de maatschap van anesthesiologen te moeten overleggen. Daags na de zitting heeft de raadsman van eiser ons bericht dat uit overleg met de maatschap 'is voortgevloeid dat enkel het verrichten van pijnbestrijding onvoldoende relevante werkzaamheden met zich meebrengt'.

4.3. Uit het bovenstaande volgt dat de vorderingen van eiser moeten worden afgewezen. Eiser wordt veroordeeld in de kosten van het Scheidsrecht, bepaald op f 2.394,=. De beslissing over de kosten van de gemachtigden wordt aangehouden tot aan de uitspraak in de bodemprocedure.

5. Beslissing

De Voorzitter van het Scheidsrecht stelt het volgende bindend advies in kort geding vast:

5.1. De vorderingen van eiser worden afgewezen.

5.2. Eiser wordt veroordeeld in de kosten van het Scheidsrecht, bepaald op f 2.394,=.

5.3. De beslissing over de kosten van de gemachtigden wordt aangehouden tot aan de uitspraak in de bodemprocedure.